

Бразалук М. Ю.,

здобувач ступеня вищої освіти магістра
навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник:

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри теорії держави
та права Національної академії
внутрішніх справ **Пендюра М. М.**

СТАМБУЛЬСЬКА КОНВЕНЦІЯ: ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Ратифікація Верховною Радою України Стамбульської конвенції стало істотним кроком на шляху до зміцнення міжнародної підтримки України та її авторитету серед цивілізованих країн світу. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами була підписана в Стамбулі 11 травня 2011 року. Україна ратифікувала Стамбульську конвенцію 20 червня 2022 року. І оскільки наша держава вже давно взяла курс на євроінтеграцію та на впровадження європейських цінностей, проблема насильства стосовно жінок і дівчат за гендерною ознакою стоїть більш гостро, ніж стосовно чоловіків [1].

Слід зазначити, що процес ратифікації був досить довготривалим, адже Україною цей документ був підписаний ще в 2011 році, втім, через політичні та релігійні розбіжності всередині країни (протести деяких церков та політиків) ще довгий час були на заваді ратифікації[2].

Метою роботи є привернення уваги суспільства до основних правових положень Стамбульської конвенції.

Основним завданням Стамбульської конвенції є боротьба з насильством щодо жінок, яка базується на чотирьох принципах:

- запобігання, яке проявляється в підвищенні обізнаності населення щодо проблематики, пов'язаної з насиллям;

- захист осіб, які постраждали внаслідок насильства (зокрема Конвенція передбачає створення так званих «шелтерів» – притулків для жінок, що стали жертвами насильства);

- скоординована політика, яка передбачає сталу взаємодію між органами державної влади та інститутами громадянського суспільства. Конвенцією передбачений також механізм оцінювання ефективності такої політики;

– кримінальне переслідування, яке в сучасний період розвитку національного законодавства зазнало нових якісних змін. Україною було зроблено багато дієвих кроків щодо посилення законодавства у сфері боротьби з домашнім насильством ще до ратифікації Стамбульської конвенції. Так, було внесено зміни до Кримінального, Кримінального процесуального, Цивільного процесуального кодексів, а також прийнято Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» [3, с. 66–67].

Разом із тим ратифікація Стамбульської конвенції була знаком того, що Україна вкотре виносить проблему насильства стосовно жінок на державний рівень, тим самим демонструючи, що будь-якому насильству, зокрема домашньому, не місце в сучасному розвиненому суспільстві.

В рамках цієї теми слід також підкреслити і той факт, що ратифікація Стамбульської конвенції направлена на підвищення стану захисту не лише жінок, а і всіх соціально вразливих груп населення взагалі та будь-якої фізичної особи зокрема [4, с. 137–138].

Отже, крок, який зробила Україна, ратифікувавши Стамбульську конвенцію, попри значний резонанс у суспільстві, є досить вагомим кроком для міжнародного визнання та авторитету нашої держави в аспекті дотримання прав і свобод будь-якої людини, оскільки проблема насильства стосовно жінки вийшла тим самим на якісно новий рівень.

Список використаних джерел

1. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція) Конвенція, Міжнародний документ від 11.05.2011. URL: zakon.rada.gov.ua.

2. Громяк І. Стамбульська конвенція: як цей документ може змінити Україну. BBC News Україна. 2022. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-61887447>.

3. Корнієнко М.В., Берендєєва А.І. Важливість ратифікації стамбульської конвенції для успішної боротьби з гендерно зумовленим та домашнім насильством в Україні. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського*. 2021. Т. 32 (71) № 6. С. 64–69.

4. Логвиненко Б.О. Дискусійні питання ратифікації Україною конвенції ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульської конвенції). *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2021. № 1. С. 135–139.